

RADNI NAZIV: UŠĆE TRUBE

Priča o čoveku

SINOPSIS

Mora nešto da ti sine u dušu kad sviraš, to je tehnika čisto da izduvaš melodiju. Mora da se rodi talenat. Recimo, moj sin ne može tako da izduva...

Ne predajem se na ovi mladi uopšte. Sin što svira i unuk – ma kakvi! Oni sviraju malo pa moraju da se odmire, ja mogu non-stop. Dvana'es sati mogu da ne ispuštam trubu. To je tako iz srce iz dušu.

Govorio je nekad Fejat, koji petnaest godina pre nego što nas je napustio nije mogao da svira instrument koji mu je bio život. Sve to podnosio je s mirom, ne pokazujući ni jednim svojim gestom bes ili ogorčenje.

Fejat je rođen 1941. u Bojniku malom mestu na jugu Srbije u siromašnoj romskoj porodici. Imao je i dva starija brata. Otac mu je bio trubač, imao je samo jednu trubu, truba – hraniteljka, kako ju je zvao. Kada ne bi bio kod kuće Fejat je kradom sa očevom trubom odlazio na ušće Kameničke u Pustu reku i tu, nedaleko od porodične kuće gde ga niko nije mogao čuti vežbao, time je puno rizikovao, ako bi je kojim slučajem pokvario ostali bi bez jedinog izvora prihoda. To Fejata nije sprečavalo da uporno vežba. Kada je dovoljno stasao otac njemu, a ne starijoj braći, poverava vodstvo nad orkestrom. *Samo to što me je čale postavio za kapelnika nema mnogo veze sa muzikom. Biti na čelu orkestra značilo je pre svega pronalaziti posao: ugovarati, pregovarati i cenjkati se.* Objašnjava Fejat i dodaje: *Taj prvi orkestar je bio idi mi – dođi mi, tek kasnije sam uspeo da napravim pravi orkestar.* A kasnije je Fejat saznao i to da je njegov otac krao trubu od svog oca i bežao na ušće kako bi svirao gde ga niko ne bi čuo, a to je radio i njegov sin Zoran.

Fejat je nadmašio svog oca u svakom pogledu. Dostigao je slavu svetskih razmera, svirao na svim meridijanima i postao sinonim za trubu – virtuoz trube, "gospodin u belom odelu"- kako su ga kolege zvale. Gospodin je bio pod svadbarskim šatrama i na velikim koncertnim podijumima.

Uspeh je došao vrtoglavo, a sa njim slava i novac. Od crmpurastog cigančeta iz malenog Bojnika vinuo se do vrha ne samo estrade, već i prestižnih svetskih smotri i festivala. Oduševljavajući hladne Engleze i temperamentne Francuze, ali i Nemce, Slovence i mnoge druge. I uvek je bio isti, svirao na svadbama ili pred svetskom elitom.

A svirao je Titu, Elizabet Tejlor i Ričardu Bartonu, Orsonu Velsu, kraljici Elizabeti drugoj... radio je muziku za filmove Emira Kusturice (Dom za vešanje) i Živojina Žike Pavlovića (Zadah tela). Svirao sa velikom muzičkim zvezdama, domaćim i stranim.

Pitali su ga jednom za probu, kad i koliko vežbaju ...*a ja ne znam šta da odgovorim. Da'l da slažem il da se pravim nevešt. Posle ko velim šta ima da se snebivam. Kažem: skupimo se poviše ušća kod mene na terasi. Posedamo pa sviramo za našu dušu. Bude tu i rakijice. Ponekad se na tim našim probama toliko načukamo, ni kuću neki ne mogu da potrefe...*

U Bugarsku, kod naše komšije, koliko sam puta išo da ne pričam. U Englesku mi se najviše dopalo. Tamo smo svirali i na onaj glavni trg. Englezi poludeli kad su čuli kako sviramo. I baš u Engleskoj mu se desi nešto nesvakidašnje, gradonačelnik Londona fasciniran Fejatovom svirkom ponudi Fejatu stan u Londonu, a on se zahvali i bez trunke premišljanja odbi ovu ponudu. Obišao je gotovo ceo svet, a ostao do svog kraja vezan za rodno mesto, osim Bojnika i trube ništa mu drugo nije ni trebalo, to je bila polazna tačka života, muzike i turneja.

Onda dolazi možda najznačajniji trenutak za njihovu internacionalnu karijeru – turneja sa Džipsi Kingsima. *Čiko iz Džipsi sjajno nas je dočekaao, odma iz cuga smo svirali Bamboleju.* Situacija se razvijala kako se samo poželeti može, 2001. prelaze okean i odlaze na turneju po Australiji. Nakon dve nedelje neprestanog putovanja i nastupanja Fejat doživljava i preživljava moždani udar.

Bio je to kraj karijere za kralja trube. Oporavak je trajao dugo i nikada se nije sasvim oporavio. Desna ruka je ostala oduzeta. Sa trubom je bilo gotovo. Zoran preuzima u potpunosti vodstvo nad orkestrom, ali to nije išlo dobro i orkestar se nakon godinu dana raspada. Unuk još mali, a sin nedovoljno sposoban. Porodica ostaje bez prihoda i tako Fejat zatvara krug. Počeo je kao siromašni dečačić, a završice u

nemaštini. Mnogi su ga u tim trenucima otpisali. Nikome više nije bio bitan, a oni kojima je bilo stalo malo toga su mogli da učine. Pri svemu tome Fejat nije klonuo duhom, nije izgubio dostojanstvo i nikoga nije molio za pomoć.

Nakon nekoliko godina unuk Nebojša odrasta i ponovo formira orkestar. Ponovo se u kući Sejdića začula truba. Nebojša još nije dosegao dedine visine i uspehe, ali je na dobrom putu da to učini. Zna da pregovara, da se cenjka, a to je važno isto koliko i dobro svirati trubu. Naravno tu je i ime Fejata Sejdića koje još uvek puno znači u svetu muzike i svakako olakšava posao. Tu na kraju Fejatove životne priče počinje naša filmska, a da li je ovo labudova pesma Sejdićevih truba ili novi početak, vreme će pokazati. Film na jedinstven način povezuje Fejatovo vreme kada smo živeli u jednoj drugoj, na prvi pogled jakoj i velikoj državi, kada su se cenile neke druge vrednosti sa ovim današnjim vremenom u kojem živi i stvara njegov unuk, vreme kada se život živeo i ovo današnje kada se o životu samo priča, a sve to kroz karijeru nekoliko generacija romskih trubača. Ta truba je možda i jedino zajedničko ovim vremenima, ostala je da traje do današnjih dana.

Ušće trube će na jedan specifičan način pokušava da napravi paralelu između dve generacije, vremena i konteksta. To su dva sveta, onaj Fejatov čini nam se veliki i slobodan, ovaj današnji – Nebojšin nekako mali i skučen, na prvi pogled gori i teži za život. Pokušaćemo da dokučimo gde se to na prelazu između te dve generacije zagubilo dostojanstvo, čast, poštenje. Jednom rečju gde je nestao Čovek, a opet na mikro planu u okviru same porodice Sejdić, taj Čovek, nadamo se, još postoji. Dostojanstvo, poštenje, ljubav i posvećenost se prenose sa generacije na generaciju vaspitanjem, genima ili nečim trećim. Cilj nam je da gledalac kao i mi traga za odgovorom...

Važno za Romsku populaciju, njeno prihvatanje integracionih procesa, ali i za nas kako bi ih na pravi način prihvatili i razumeli, kako bi smo raspršili neke od glavnih predrasuda koje naše društvo ima o Romima – ova priča o Fejatu Sejdiću nam govori da je integracija moguća. Delikatna i teška ali moguća. O Fejatu, ali i o Romima u opšte govoriće nam njegovi saradnici, a veliki i cenjeni umetnici (Emir Kusturica, Vlatko Stefanovski, Goran Bregović, Radmila Bakočević, Snežana Savić, Petar Božović i mnogi drugi).

TRITMENT

Likovi

Fejat Sejdić – ostareli virtuoz trube, gospodin u belom odelu, odelo više nije belo, a ni on solista, ali jeste gospodin. Dostojanstven, miran ćutljiv, što zbog bolesti, što zbog mudrosti koju je stekao u životu.

Zoran Sejdić – nakon očeve bolesti preuzima orkestar. Međutim, nikada nije bio u stanju da ga vodi na način na koji je njegov otac to činio. Fejat je toga bio svestan i sam je govorio: *ovaj me neće naslediti već unuk*. Jedan od onih likova koje život zaobilazi, tu su, a kao i da nisu. Na sreću Zoran nikada nije imao prevelike ambicije i zadovoljan je što može da živi na račun očeve slave i sinovljevog rada.

Nebojša Sejdić – još nije dostigao dedine visine, ali je sposoban i preduzimljiv. Nema stav i držanje gospodina. Talentovan je trubač, uspeo je da oformi svoj orkestar, zarađuje lepo, ali ni izbliza kao deda. Ima potencijal, a da li će ga iskoristiti vreme će pokazati...

Dve žene Zlata i Sandra, supruge i majke. Uvek raspoložene, spremne za iznenadne goste. Nikada ih nećete čuti da zvocaju, prigovaraju. One su stub porodice.

Scenosled (okvirno)

Letnji dan. Kadrovi sahrane, smenjuju se kadrovi ljudi koji su izašli iz svojih radnji, kuća i lokala da odaju počast velikom umetniku na trubi. Ovo je poslednja Fejatova šetnja kroz njegov voljeni bojničnik, čuje se pleh muzika, sama sahrana se vidi tek u dva kadra, prvom i poslednjem, iz off-a ide njegov glas:

Truba. Nikada nisam uspeo sebi da odgovorim zašto truba i šta je to toliko privlačno u njoj da evo generacijama Sejdići ne odustaju od nje. Moj deda je svirao turbu na Solunskom frontu, a evo danas i unuci sviraju... Ne znam šta je to sa trubom ali mi bez trube ne bismo bili to što jesmo. Moj otac Kadrija je imao samo jednu trubu. Nije ona bila bog zna šta, ali ju je čuvao kao oči u glavi, jer od nje je živela cela familija: truba hraniteljka, tako je zvao. Mi, klinci, nismo smeli ni da joj priđemo, ni da je pogledamo: ne daj Bože da joj se nešto desi, da se pokvari. Samo, bio je to preveliki izazov, a krv vri. E, sad, to možda ne bi bilo važno i interesantno, da moj ćale to isto nije radio dedi Rustemu. I moj sin Zoran je dolazio na ušće da prvi put dune u trubu. I unuk Nebojša. To ušće Kameničke u Pustu reku je za nas Sejdiće začarano!

Muzika trube se tiho pojavljuje ispod off-a i zatim dostiže krešendo kako se off bliži kraju, ide naslov filma:

Ušće trube

U crno pa ispis : Producent, scenarista i reditelj, otamnjenje.

U kući Sejdićevih.

Muzičari dolaze na probu, pozdravljaju se sa Fejatom, ulaze u dnevnu sobu ostavljaju instrumente i odlaze u kuhinju. Tamo ih čeka postavljen sto, neko od muzičara dobacuje: „Pa normalno da bi se svirala truba mora dobro da se jede“, čuje se smeh. Iz trpezarije se čuje Nebojša: „Ovo je tradicija koju je uspostavio deda, samo zadovoljni i siti muzičari mogu dobro da sviraju“. Ubacuje se Fejat: *Jednom me pitao neki novinar kako mi vežbamo, a ja mu odgovorih kako se okupljamo na terasi one kuće i sviramo dok ne popadamo, popije se tu dobro, muzičari se dobro načukaju pa ni kuću ne mogu da potreffe...*(smeh)

Rez. Stara kuća Sejdićevih u Bojničkoj cigan mali, više nije stara, novi vlasnik je renovirao, ali je nije bitno promenio. Nebojša, ostalima iz orkestra: *Ovo je ta čuvena tereasa na kojoj je dedin orkestar probao. Daj neke stolice (obraća se novom vlasniku), snimamo film o Fejatu, pa vidi da izneseš neke lepe stolice da malo probamao kao što je deda radio. Na ovoj terasi su sedeli Ljubiša Samardžić, Seka Sabljčić ... dolazili su da nas slušaju.* Ubacuje se Nebojšin stric koji je jedini aktivan muzičar iz tog vremena.

Ubrzo se pravi atmosfera, orkestar svira, okupljaju se komšije, deca iznose iz kuća svoje instrumente i samouvereno staju pred kameru, dok oni stidljivi beže od nje. Ubrzo se atmosfera zagreva i kamera prestaje da privlači pažnju, smeh i žamor nadglasa muzika...

Fejat sedi nem kao da njegov duh i dalje lebdi nad tim prostorom. Krupni plan Fejata iz amfasa, zatim detalj na njegov zamišljeni pogled.

Proba, dnevna soba, pola muzičara sedi na trosedu, druga polovina za stolom, Nebojša stoji. Objašnjava način na koji želi da orkestar svira novu kompoziciju (originalna kompozicija za film) i šta očekuje od njih. Svirka počinje, Nebojša ih prekida na mestima gde nije zadovoljan kako to zvuči, rade iz početka. Kamera oslikava ambijent u kojem se trubači nalaze, zavese na prozorima, gotovo nov šporet u narodu poznat kao *smederevac*, kalendar na zidu veliki televizor i ostale detalje.... Kamera se u laganom faru udaljava iz prostorije.

Proba se završava, svi izlaze napolje, svako se prihvata svog dela posla, pali se roštilj, odnekud se doprema meso i piće, deca se zabavljaju za svoj groš. Žene za to vreme sede u kući i vode svoje razgovore, oni koji nemaju posla gledaju zainteresovano stare Fejatove ploče koje su upravo kupljene od preprodavaca u Beogradu i kometarišu. Mnogima od sadašnjih članova orkestra su očevi na omotima tih ploča. U kući Sejdića je uvek tako, puno ljudi i sve deluje potpuno normalno i opušteno, važno je da ima da se jede i pije i svi su zadovoljni. Na njima ne primećujete nikakvu razliku kad posao ide odlično ili stagnira.

Nad Bojnikom je polako padao mrak, vedro je i mesec se već nazire na nebu. Lepo prolećno veče bez vetra. Pustom ulicom čuli su se samo glasovi trubača koji su jedan po jedan odlazili svojim kućama nakon završene probe. Zatamnjenje.

Fejat u pižami sedi na krevetu, ne može da hoda i teško i nerazumljivo govori, u sobu utrčava Viktor, praunuk: *Deda jel te boli, a deda?*

Fejat sa osmehom na licu odmahuje. Miluje dete po kosi. Prijatelji pokušavaju da ga obodre, razgovaraju sa njim i muče se da razumeju ono što on govori, on besno gleda u svoju desnu ruku, želeći da kaže: „Kad bi me bar ova ruka slušala pa da mogu da vam napišem“. Komunikacija se svela na njegovu mimiku i tek po koju razumljivu reč. Zlata (Fejatova snaja) tiho u drugoj sobi: *Trpi ogromne bolove, nego neće da prizna, noću jauče od bolovi...*

Bićeš dobro Fejate i gledaćemo mi još puno koncerata, pokušavali su prijatelji da ga obodre, da ga prisete na dane slave i muzike...

Duga povorka se lagano kretala za sandukom, ispred venci, cveće. Dugo je i mučno putovanje od kuće do groblja – poslednje Fejatovo putovanje. Ljudi su izašli iz svojih kuća da odaju počasti najboljem kog su imali, kralju trube. Konačno se stiže do malog i neuglednog groblja. Nebojša: *Baš kao i ti nisi voleo da pričaš puno, govorio si da pričaš kroz trubu, truba ti je bila sve, pa će te truba i ispratiti.*

Pesma trube se razleže grobljem, mnogima je izmamila suze, bio je to Nebojšin način da se oprosti od dede.

Nebojša ostaje sam, uzima trubu i kreće da vežba. U istom trenutku vidi se i vežbanje još nekolicine muzičara iz orkestra u drugim prostorima i atmosferama, muzičari vežbaju na različite načine i u tome se vidi različit odnos prema muzici, instrumentu i poslu, iz svega toga se vidi ko je šef orkestra i zašto. Dugo je svirao, kroz prozor je već počela da nadire tama. Veče. Porodica je na okupu. Vodi se neobavezan razgovor, kamera pokušava da uhvati atmosfera porodice u danima koji su zapravo vrlo retki, kada nema proba, raznih gostiju, jedno sasvim obično veče i čisti nepatvoreni odnosi unutar same porodice. Iz ovoga se vidi način komunikacije među njima, hijerarhija, a mi tražimo energiju koja ovu porodicu drži na okupu.

Leskovac. Ekipa novinarka i snimatelj se kreću gradom, anketirajući prolaznike sa pitanjem: *Znate li ko je bio Fejat Sejdić?*, dobijaju se razni odgovori u različitim delovima grada, i u različito doba dana. Ovi odgovori se smenjuju sa odgovorima Fejatovih saradnika, Vlatke, Kusturice, Bregovića..., Uzimaju se samo kratke rečenice koje pocrtavaju razlike i sličnosti u percepciji „običnog“ čoveka i poznatih Fejatovih saradnika. Porodica sve to posmatra naknadno na televizoru. Njihove reakcije i Nebojšina odluka da krene u sklapanje kockica Fejatove ostavštine.

Jutro. Leskovac, grad u kome je Fejat provodio dane u trenucima najveće slave, Nebojša odlazi do Jugoslava (nekada urednika na leskovačkom radiju 016, novinara i publiciste). Jugoslav dočekuje Nebojšu, kuva kafu i njih dvojica nakon nekog vremena kreću u razgovor.

Jugoslav: *Ja sam bio svedok mnogih stvari neverovatnih stvari koje su se dogodile Fejatu, a koje su se kasnije prepričavale kao legenda, svako je tu dodao i nešto svojem, izmišljali su i nadograđivali te događaje. A u stvari ...* Teče razgovor između Nebojše i Jugoslava, oni prelistavaju isečke iz novina, fotografije, Jugoslav iznosi činjenice o Fejatovoj međunarodnoj karijeri i slavi koje ni Nebojša ne zna, priča se završava na saradnji Džipsi Kingsa i Fejata.

Rez. Total ispred Hale sportova, Nebojša izvodi Fejata iz kola, Fejat prolazi kroz gužvu. Ljudi čekaju da uđu na koncert. Pratimo reakciju ljudi i da li će neko od njih prepoznati Fejata. Kamera je prikrivena kako ne bi skretala pažnju. Fejat se pozdravljajući sa ljudima približava ulazu, odlazi sa Nebojšom u pratnji iza scene gde se nakon više od petnaest godina susreće sa prijateljima sa kojima je nekada nastupao na njihovoj turneji. Nakon toga odlazi na svoje mesto da prati koncert.

Umoran od puta ali ispunjen emocijama Fejat sedi na terasi. Mali Viktor, koji je takođe bio na koncertu, fasciniran onim što je video igra se svojom trubom i zamišlja sebe na sinočnoj pozornici. Trava ispred betonske staze i red ruža su publika, ima ih jako mnogo, a on ponosno gore iznad svira. A onda se klanja svojoj zadovoljnoj publici i simulira gromki aplauz. Fejat sve to čuteći posmatra sećajući se svojih velikih nastupa. Viktorov simulirani aplauz prelazi u pravi, trenutak kada se Viktor klanja svojoj zamišljenoj publici na pretop prelaz u trenutka Fejatovog klanjana publici (Arhivski snimak koncerta).

Žena iz kuće: Deda ajde ručak je gotov, tebe čekamo.

Fejat lagano ustaje sa stolice, kamera ga prati s leđa, otvara vrata trpezarije i ulazi. Tamo su svi za stolom. Nebojša pravi plan za predstojeći nastup i teku dogovori oko svakodnevnih kućnih obaveza. Nakon ručka i dogovora svi ustaju i odlaze svojim poslom. Zoranova žena ostaje sama, skuplja sudove. Rez. Nebojšina žena pegla odelo za nastup, zatamnjenje. (Oslikavanje odnosa žena prema muževima i obrnuto, na koji način recimo Nebojša odaje poštovanje svojoj ženi i iskazuje joj ljubav. Ove relacije, iako bi možda bilo za očekivati, uopšte nisu vulgarne i patetične. Na prvi pogled izgleda da tu nema nikakvih emocija i da svako samo radi svoj posao i zna gde mu je mesto, ovo drugo se naročito odnosi na žene, ali u suštini to uopšte nije tako. Njihovi odnosi su daleko složeniji od patrijahalnih). Žene su bitan segment ove priče i ove odnose ćemo u filmu temeljno istražiti i predstaviti na jedan nenametljiv način kakve su i one. Kakve su njihove želje, šta im u životu nedostaje, žele li neke svoje karijere koje ne mogu da ostvare, da li im je život ispunjen i čime ga ispunjavaju, šta je za njih radost i sreća ispitaćemo na jedan indirektan način uvek prateći njihove reakcije na određene situacije u životu.

Nebojšino traganje za ostavštinom svog dede se nastavlja, on odlazi na izložbu *Romi u Prvom svetskom ratu*. Centralno mesto na toj izložbi zauzima njegov predak Rustem Sejdić – trubač u Velikom ratu. Zatim se ređaju njegovi razgovori sa Petrom Božovićem, Kornelijem Kovačom i njegov pokušaj da od dedine zaostavštine napravi legat u Bojniku. Sve to radi u pauzama između sopstvenih nastupa, koncerti se ređaju u Sloveniji, Bugarskoj, Srbiji.

Otamnjenje, put u Guču. Ovo je veoma značajan nastup za orkestar Nebojše Sejdića, pa je i Fejat izrazio želju da ih isprati. Fejat je ispred kuće i komentariše pripreme za polazak. Koncert, sadašnje vreme. Snimaju se završne pripreme orkestra pred nastup, pa sam nastup (tri kamere raspoređene tako da jedna hvata total, druga krupne planove i detalje trubača i jedna reakciju publike). Nakon koncerta snima se razgovor muzičara iza scene gde se razgovara o upravo završenom koncertu, muzičari sumiraju utiske. Rez na opšti plan, Sabor trubača, nekih trideset godina ranije, nastup Fejata Sejdića i njegovog orkestra. Rez drugi arhivski snimci sa ostalih Sabora se ređaju jedan za drugim sve se ubrzava, krupan plan Fejata sa trubom. Ponovno vraćanje na dijalog unuka i Fejata, dvoplan, razgovor se ne čuje vide se samo njihovi izrazi lica i gestikulacija, žamor je u prvom planu. Zatamnjenje.

Otamnjenje. U sobi sede deda Zoran i unuk Viktor. Deda uči unuka sviranju trube: *Nemoj tako da držiš uhvati i sad duni, vidiš, mnogo je lakše*. Vitor klima glavom u znak odobravanja. *Svaki dan si sve bolji i bolji, uskoro ćeš zameniti svog oca kao što je on mene*, konstatuje Zoran. Vežba se nastavlja. Rez.

Muzičari u kombiju. Sada idu da sviraju svadbu. Vodi se veseo razgovor o tome šta ih čeka na svadbi. Rez. Viktor svira trubu u sobi sa dedom. Rez. Atmosfera u kombiju. Rez. Viktor i dalje svira. Rez. Kombi stiže na odredište, orkestar izlazi. Rez. Mali Viktor sad sigurno svira prepoznatljivu melodiju. Rez.

Muzika koju Viktor proizvodi na trubi i dalje ostaje u pozadini. Kako muzičari izlaze iz kombija i pozdravljaju se sa domaćinom muzika se polako utišava. Svadba. Svirka, atmosfera, trajanje – svadbe dugo traju i svirati na njima nije nimalo lako, to trajanje treba dočarati (promena gostiju, promena svetla pretapanje kadrova usporeni snimci trubača, noć) zatamnjenje.

Jutro je svanulo, a muzičari se već okupljaju u kući Sejdića, iako je prošla noć bila naporna danas je važan dan, možda i najvažniji za jednog trubača. Danas je nastup na Dragačevskom saboru trube. Prati se atmosfera u kući na osnovu koje se može doneti zaključak o značaju ove manifestacije kod članova orkestra, ali i ukućana. Nebojša se obraća svojim članovima i govori o tome šta im zapravo Guča donosi, muzičari su naravno toga dobro svesni ali ga slušaju iz poštovanja, čekamo Fejatov komentar. Rez. Guča jedan od najvećih festivala u zemlji po broju posetilaca. Guču pratimo kao kontekst u kojem se nalazi društvo, a ne kao festival. Sva dobacivanja u kameru kojih će neminovno biti neće biti uvrštena u film osim ako su ta dobacivanja u trenutku kada se za nas dešava nešto važno. Nije nam cilj da prenosimo pojedinačne ispade, pa čak i kada su simpatici, inteligentni i vispreni, već da prenesemo opštu atmosferu, trudeći se da se čuvamo ličnog komentara na onaj direktan način. U paralelnoj montaži sa sadašnjim vremenom ide i snimak iz 1962. godine koji je telekiniran sa 8 mm trake. Arhivski snimak ide bez zvuka kakav je u originalu. Ta dva vremena se smenjuju sve dok kamera ne *izađe* iz TV-a, mi u stvari shvatimo da je snimak pušten na televizoru i da to gledaju Fejat i Zoran čekajući rezultate iz Guče.

Kamera prati Fejata u šetnji po Bojniku, dok šeta svog dvogodišnjeg praunuka Viktora iz off-a: *Moj život je truba i nema želje koja mi se nije ispunila. Mogao sam da živim gde god sam hteo, ali ovde me je vuklo, u Bojnik...*

Njegovo razmišljanje se prekida kada se pozdravlja sa ljudima na koje nailazi u šetnji ili razgovara sa praunukom. Pratimo njihove uzajamne reakcije i način na koji žitelji Bojnika doživljavaju najpoznatijeg sugrađanina.

Koncerti, probe, muzika, za mene je to bio život nikada posao... Svirao sam Titu, Šarlu De Golu, princu Tomislavu Karađorđeviću, Đinđiću, Orsonu Velsu, Viliju Brantu, Leonidu Brežnjevju, Salvadoru Daliju, Ajrtonu Seni, velikom glumcu Ričardu Bartonu koji je posebno voleo našu zemlju, engleskoj kraljici Elizabeti Drugoj... a nigde se nisam lepše osećao kao ovde na ušću, kod mene na tremu kad se skupimo da sviramo za svoju dušu. ...

Ali, jedno je najvažnije: bez duše truba neće. Sejdići su uvek s dušom svirali. Svaka naša svirka za mene je bila premijera.

Naročito je važno ovde uhvatiti i momente gde se vidi odnos sina i unuka prema Fejatu i obratno. Kamera se u nekom trenutku pokreće i polako izlazi iz sobe i ostavlja aktere same. Zatamnjenje. Vraćanje na ušće, ušće dveju reka sada je pusto, čini se da nikada više niko na njemu neće zasvirati trubu, čuje se samo vetar. Rez. Sahrana. Rez Groblje, Nebojša dolazi na grob sa Viktorom, njih dvojica ostavljaju cveće i nemo stoje. Fejat Sejdić je preminuo 22. avgusta 2017. Sahranjen skromno, kako je i živeo.

Kraj!